

НОРА РОБЪРТС КОЛЕДАТА НА КУИН

Част 3 от „Заливът Чесапийк“

Превод от английски: Illusion, 2012

chitanka.info

Той никога преди не бе празнувал Коледа. Не и истински — с елха и светлилки, с подаръци. Не и със семейство. Никога не бе прекарвал Коледа в къща, изпълнена с музика и ухание на пресни курабийки, с украса, покриваща всичко наоколо.

Разбира се, не беше хлапе или нещо такова. Пфу, беше вече в шести клас. Не беше като да вярва, че някакъв дебелак в червен костюм ще изскочи от комина. За бога!

Замисляше се, защото всички наоколо се държаха така, сякаш това е голяма работа. Всичкото това шепнене и кодирани разговори и кикотене. Е, момчетата не се кикотеха. А малката Обри бе направо полудяла от очакване да настъпи следващата утрин. Но тя беше просто едно бебе, а Коледа трябваше да е специална за децата. На него му беше добре просто да не ходи на училище и да се опитва да познае какви подаръци ще получи, но не се вманиачаваше. Промъкваше се на долния етаж, само за да си отмъкне няколко курабийки. А и как можеше да спи човек, когато в къщата имаше милиони курабии?

Стиснал в едната ръка рисунката, която бе поставил в рамка, Сет се промъкна в тъмното — слабичко момче със сламеноруса коса и внимателни сини очи. Твърдо заповяда на кучето, което го следваше по петите, да пази тишина, защото в противен случай щяха да ги хванат. Чуваше се музика. Спря на върха на стълбите и внимателно се вслуша, за да се увери, че идва от радиото и Филип не е седнал на пианото. След вечеря братята му — наистина му харесваше този израз „братята му“ — всички свиреха, докато Обри не заспа накрая в скута на Грейс. След това изритаха Сет да си ляга на горния етаж, а това изобщо не беше честно, тъй като бе едва десет часа и на следващия ден нямаше да ходи на училище или някъде другаде. Кам пускаше лениви забележки за Коледа, за да го дразни. Сет се опита да изсумти при спомена, но резултатът бе широка и доволна усмивка.

Докато се промъкваше надолу, Сет видя, че са оставили лампичките по елхата да светят. Анна искаше жива елха, а според Сет, Анна бе шефът. Затова бяха довели този голям бор. Мъжете мърмореха, че трябва да окачват лампички, но Сет знаеше, че им харесва. Сега изглеждаше покрит от поне хиляда играчки, а под него имаше подаръци с огромни флъонги, обвити с километри панделки. На някои от тях пишеше неговото име.

Вероятно бяха глупави неща като бельо и чорапи, каза си, докато се бореше със силното вълнение, което го обхвана при вида на всички ярко опаковани подаръци, проблясващи под светлинките. Сякаш мястото им бе там.

Сякаш неговото място бе там.

Тръгна към тях, просто за да раздруса някоя кутия, но видя, че Анна спи на канапето. Тихо изруга и скри това, което държеше в ръце зад гърба си. Изчерви се при мисълта, че може да го хванат да наднича като бебе в кутиите, които така или иначе щяха да бъдат разопаковани след часове. Нерешително остана на място, но извинението, че му се ядат курабийки, се бе превърнало в реалност. Грабна нашийника на кучето, преди Фулиш да оправдае името си, като потърка мокрия си нос в лицето на Анна. Сет изсъска на кучето да седне и пропълзя към одеялото, което Анна бе изритала, за да я завие отново.

Тя бе честна с него, помисли Сет. Не, повече от честна. Тя олицетворяваше всичко добро и почитено, което бе престанал да очаква. Тя, и Грейс, и семейство Куин му бяха дали надежда, когато бе започнал да вярва, че надеждата е просто още един юмрук в лицето.

На Сет му се искаше да има начин да ѝ се отплати. Надяваше се да хареса шала, който ѝ бе купил. Беше яркочервен, а Анна обичаше да носи червено. На него му се искаше да е ценен като диаманти или нещо подобно.

— Да бе — помисли.

Отдръпна се от канапето и се промъкна като крадец в кухнята, Фулиш го следваше. На лицето му имаше лукава усмивка, а ръката му бе в буркана с курабии, когато изведнъж вратата се отвори. Той извика от изненада и хвърли поглед към рамката зад гърба си.

Кам изруга и блокира вратата.

— Сет — каза достатъчно силно, за да предупреди братята си да скрият колелото, което бяха сглобявали през последните два часа. — Какво правиш?

— Нищо.

— На мен ми изглежда така, сякаш се опитваш да свиеш нещо. — Кам чу как братята му тихо ругаят, докато отново свалят колелото от верандата и влезе. — Мислех, че ти е забранено да вземаш курабии.

— Това беше вчера. — За да го подчертае, Сет извади една и отхапа. — Мина полунощ, така че вече е днес.

— Добър аргумент.

Етан бавно влезе, последван от голямото си куче, огледа ситуацията и си свали сакото.

— Къде е кафето?

— Брендите — поправи го Филип и затвори задната врата. — Този вятър направо хапе. Ти защо не сънуваш захаросани сливи?

Тъй като Анна спеше, отговорът на Сет бе кратък и груб. Тръгна да се отдалечава, но Кам бе по-бърз и тежката му ръка го хвана за рамото.

— Какво има зад гърба ти?

— Нищо.

— Ходил си при подаръците.

Сет изсумтя и прецени разстоянието до вратата.

— Не е вярно. Разтърсването на кутии е за момичетата и бебетата. — Сви рамене, тъй като вече два пъти тази седмица го бяха хванали да го прави. — Правех го само защото на Обри ѝ харесва.

— Аха. И какво има зад гърба ти?

— Нищо. — Сет се опита да се измъкне, но Етан се облегна на печката и му препречи пътя, а Филип се приближи, за да си налее бренди. Притиснат между тях Сет присви рамене. — Не е нищо. Нищо важно.

— Дай го насам, хлапе — повика с пръст Кам и изръмжа, когато Сет го мушна в корема с дървената рамка. Очите на Кам се присвиха, вещаейки отмъщение, а Сет вирна брадичка. — Някога да са те обесвали за краката над бъдника?

— Ние нямаме бъдник.

— Мога да намеря.

— Виж ти — измърмори Етан и прокара ръка по косата на Сет, когато момчето се наежи. — Това е рисунка на къщата.

— Изглежда добре. — Филип я наклони, за да разгледа по-добре сполучливата скица на двуетажната къща, кацнала на залива.

— Много добре.

— Не е нищо особено.

— Аз решавам кое е нещо особено и кое не. — Кам задържа ръката си на рамото на Сет, докато изучаваше скицата. Наистина беше сполучлива. Момчето имаше талант. И, което бе по-важно, олицетворяваше дома. За всички тях.

— А това влиза в графата „нещо особено“. Дори много. За кого е?

Сет сви рамене. Стомахът му се затопли. Не плашещо — осъзна, а приятно. Приятно и топло. Тримата мъже не го възпираха. Просто стояха с него. Както бяха стояли с него и преди.

— Просто за нас. Щях да я оставя под дървото или там някъде. Може да я закачите, ако искате.

— Анна ще се разплаче като я види.

Този път Сет вдигна поглед. Кам не можеше да каже нещо, което би го зарадвало повече от това.

— Сериозно?

— О, да. След това ще те обсипе със сладникави целувки и, ако си изиграеш картите както трябва, с достатъчно курабии да те поддържат в захарна кома до Нова Година.

— Това е доста добре.

— Да. — Кам потърка с ръка рамото на Сет и подпря скицата на плота. — Доста добре си е, като цяло.

— Заваля сняг — каза тихо Етан.

Сет се втурна навън, но Филип успя да го сграбчи за яката, преди да отвори вратата, да излезе и да се препъне в коледния си подарък.

— Никаква игра навън. — Погледна часовника си и простена. — Човече, три часът сутринта е.

— Искам само да видя.

— Едно бяло нещо — обясни Филип. — Пада от небето, прави пътищата опасни и съсипва велурените ботуши.

— Това е коледен сняг! — разпалено каза Сет и веднага се почувства глупаво.

— Ще го погледаме от предната веранда.

— Имам по-добра идея. — Кам бръкна в буркана с курабии. — Хайде да събудим всички и да започваме празника.

Очите на Сет се разшириха и дори собственият му радостен вик не го притесни.

— Наистина ли? Сега? Точно сега?

— Разбира се. Дядо Коледа трябва вече да е дошъл. Би искал да избегне снега. — Кам изсумтя по посока на Филип. — Чух, че носи велурени ботуши.

— Анна е на канапето. Ще я събудя. — Сет хукна, но спря по средата на пътя и хвърли поглед назад. Лицето му сияеше както трябваше да сияе лицето на всяко малко момче на Коледа. — Това наистина е страхотно.

Докато бягаше към дневната, Сет се разсмя на думите на Кам за Дядо Коледа с велурените ботуши. Той имаше нещо много по-хубаво от Дядо Коледа и куп елфи.

Имаше семейство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.